

man nu maatte finde nødvendigt. Om man paa et senere Tidspunkt vil anse noget mindre for passende, kan jeg naturligvis vanskeligt sige. En kommende Minister kan maaske sige: Den Minister turde lade 290,000 Kr. passere, jeg tør ikke lade mere end 100,000 Kr. passere. Den ærede Ordfører var saa elskværdig at indrømme, at der jo altid kunde diskuteres, om 290,000 Kr. var større eller mindre, det ahang jo af, om man saa det i Forhold til hele Budgettets 33 Mill. Kr. eller i Forhold til Skattens Grundbeløb. Det er naturligvis større set i Forhold til det sidste, men det nytter vel ikke meget, om man diskuterer, om de 290,000 Kr. skulle ses i Forhold til det ene eller andet, det naa vi maaske ikke til Enighed om. Men det er heller ikke der, Kærnepunktet ligger. Det ligger, som ogsaa indrømmet af Forespørgeren i, at det er nødvendigt at kunne overføre et Beløb; om dette Beløb skal regnes for mindre, er en Sag for sig. Men det skulde glæde mig, om den ærede Ordfører vilde indrømme, at saadan som Paragraffen er affattet, er man nødt til at finde sig i, at et Beløb enten som Underskud eller som Overskud overføres til det næste Aar, ellers kommer man i Kollision med Bestemmelsen i § 27.

Ordføreren for Forespørgerne (*Niels*

Rasmussen): Det forekommer mig ikke, at Bestemmelserne i § 5 i Loven af 19. Februar 1861 have saa overordentlig meget at gøre med den nugældende Lov, selv om det omtrent er den samme Ordlyd, der findes i denne Paragraf, som der findes i den nugældende Lovs § 1. Bestemmelserne hvile nemlig, saaledes som Forholdene have udviklet sig, paa 2 højst forskellige Grundlag, hvilket den ærede Minister ogsaa selv var inde paa, idet der i den tidligere Lov var fastsat en fast Indkomstskatteprocent, hvad jeg ogsaa anførte før, medens der i den nugældende er givet en bevægelig Skatteprocent. Det er altsaa i Relation til disse højst forskellige Maader at ansætte Skatten paa, at man skal se de Bestemmelser, som her omhandles, henholdsvis i den gamle Lovs § 5 og den ny Lovs § 1. Den Omstændighed, at de tidligere siddende Borgerrepræsentationer nu og da have haft et Overskud paa Budgettet, har jo været en ganske naturlig Følge af, at de havde visse faste Indtægter, derunder den faste Indkomstskatteprocent, og dem var der jo ingen Grund eller nogen som helst Lejlighed til at kaste bort. Men naar de havde et Overskud, saa tydede det paa, at de havde en lidt anden og efter min

Mening sundere Opfattelse af den kommunale Styrelse end den, der virkelig kan siges altid at raade nu for Tiden. Da havde man nemlig den Mening, at det ingen Skade var til at spare, det vil sige at bringe Udgiftssiden ned til det mindst mulige, som kunde forsvares, naar ellers Byens Sager skulde forvaltes paa en god og hensigtsmæssig Maade, og jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skal kunne anlægge ganske den samme Betragtningssmaade, selv efter at vi nu have faaet en Skattelov, hvorefter Skatteprocenten er bevægelig. Man kan dog ikke i det uendelige ræsonnere saaledes, at man ansætter først Udgiftssiden, og denne ansættes mere eller mindre rundelig, i Regelen rundeligt og somme Tider ikke under den skarpeste Kritik, og naar saa det er gjort, begynder man at vende sig om for at se efter de Indtægter, som skulde dække de allerede opførte Udgifter. Vilde det ikke være en naturligere Ting, at man, naar man har en vis Grænse for, hvilke Indtægter der kan skaffes, og naar man saa har undersøgt, hvor stor Indtægtssummen er, saa derefter begynder at stille Udgiftssummen op derimod for at finde Overensstemmelser mellem de to Sider af Regnskabet ved den forudgaaende Budgettering? Det fremstilles nemlig altid saaledes, som om Udgiftssiden var uangribelig, at den var altid given, at den kunde der ikke røres ved. Det forholder sig aldeles ikke saaledes. Der er ganske vist visse Udgifter, der skulde afholdes indenfor en Kommunalforvaltning, det vide vi saa udmærket godt, Gager og mange andre Ting, der skulde udredes. Men der er en umaadelig Mængde andre Udgifter, som kunne nedsettes eller forhøjes, ligesom man har Midler til. Selv om Beløbene for betydelige kommunale Anlæg ogsaa gaa ud af Regnskabet, medføre de dog fremtidig aarlige Udgifter til Forrentning, Afdrag af Kapital, Forvaltning og Vedligeholdelse. Man maa, naar der er Tale om saadanne kommunale Udgifter, tage under Overvejelse, om man er i Stand til at afholde dem ved Hjælp af Budgettet, altsaa de aarlige Indtægter. Man maa se, om man kan afholde de med saadanne ekstraordinære store Foranstaltninger forbundne Udgifter, og ikke sige: Vi lade staa til, vi laane i første Omgang Pengene til Afholdelse af Anlægsomkostningerne, og det har ikke noget med det ordinære Budget at gøre. Man tænker saa ikke paa, at der derved paadrages Kommunen store aarlige Udgifter, der skulde afholdes af det ordinære Budget. Jeg maa atter gentage, at Me-